

ПРОБЛЕМА ФАХОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПЕДАГОГА В СОЦІОКУЛЬТУРНИХ РЕАЛІЯХ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

Освіта в усі часи свого існування задовольняла запити суспільства. Вона готувала молоде покоління до життя в конкретному суспільстві, а також до діяльності за чітко визначених параметрів.

У житті сучасного суспільства збільшується роль інформації і знань. У наш час у світі обсяг інформації щороку збільшується удвічі. Це змінює вимоги щодо підготовки педагогів і їхньої роботи. Вищі навчальні заклади мають готувати фахівців, які будуть здійснювати навчальний процес у дитячих садках, школах, інших навчальних закладах у наступні 30 – 40 років. Випускники ж мають бути готовими працювати в системі освіти інформаційного суспільства, й саме вони навчатимуть, плекаючи до майбутньої професійної діяльності, наступні генерації освітян.

Ключові слова: професійна компетентність, фахова компетентність, інформаційне суспільство, наука, самоосвіта, система освіти.

Постановка проблеми. Специфіка розвитку сучасних суспільств дає підстави дослідникам (Д. Лайон, Е. Гервер, А. Турен, Е. Масуда та ін.) виокремити в історії людства особливий етап – інформаційне суспільство, в якому набувають значного поширення мікроелектронні технології, збільшується відсоток інформаційно-орієнтованих типів робіт, зростає частка інформаційних продуктів і послуг у валовому внутрішньому продукті (ВВП), збільшується роль інформації і знань у житті суспільства. Активно розвиваються й поширюються інформаційні технології (ІТ) – комплекс взаємопов'язаних і взаємообумовлених дисциплін (наукових, інженерних, технологічних тощо), – які вивчають сферу створення, збереження, кодування і декодування повідомлень, а також методи ефективної організації праці людей, що займаються обробкою і збереженням інформації, методи організації взаємодії з людьми і технікою і пов'язані із цим соціальні, економічні й культурні проблеми. Актуальність ІТ зростає, оскільки у світі щороку подвоюється обсяг інформації.

Ці чинники ставлять учасників освітнього процесу й систему освіти в умови, яких до того в історії не було. Ситуація, що склалася в добу інформаційного суспільства, потребує міждисциплінарних досліджень й аналізу.

Мета статті. Сучасна система освіти належить до типу систем, які називаються відкритими. Їм притаманний динамізм, неоднорідність розвитку різних підсистем, що супроводжується відмінностями у їхніх внутрішніх темпоральних характеристиках. Стан нестабільності і невизначеності відкритої системи, точка біфуркації, – це відносно нетривалий період, коли "можливе усе" (В. Муравйов). У цей час буває достатнім докласти незначних зусиль, щоб система почала розвиватися в бажаному напрямі й перейшла до стану динамічної стійкості. За багатьма ознаками стан, у якому перебуває вітчизняна система освіти, можна визнати близьким до точки біфуркації, що визначило наші підходи дослідження.

Традиційно фахова компетентність розглядалася як невід'ємна складова професійної компетентності. Освітній процес у наш час відбувається у якісно новому світі: інформаційний вибух, що розпочався минулого століття, набув перманентного характеру. Хоча термін "вибух", на нашу думку, не відтворює реальний стан інформаційної сфери. Вибухом називають нетривалі динамічні процеси, що призводять до нової якості й переходу до певної стабільності, динамічної чи відносної рівноваги. Натомість маємо визнати, що ознаки переходу світу до поствибухового врівноваженого світу відсутні. Проте саме цей нестабільний стан впливає на якість підготовки педагогів та умови й ефективність їхньої роботи, коли фахова, предметна готовність до роботи потребуватиме постійних зусиль, спрямованих на саморозвиток, і здатності швидко реагувати на зміни, що відбуваються в конкретних галузях знання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Різні аспекти професійної підготовки і професійної компетентності педагогів розглядаються в публікаціях У. Кіпатрика, Е. Паркхерст, В. Андрущенко, Л. Артемової, І. Богданової, Ю. Бабанського, П. Гальперіна, Т. Дмитренко, І. Зязюна, В. Кременя, Т. Люріної, В. Серікова, Н. Тализіної та ін. Специфіці інформаційного

суспільства та викликам – реальним і можливим, – що цей період ставить перед людством, присвячені публікації Ж. Бодріяра, Ф. Вебстера, Ю. Габермаса, Л. Карвалікса, М. Кастельса, Е. Масуда, А. Турена та ін. Знаний теоретик постіндустріалізму Д. Белл наприкінці свого життя став теоретиком індустріального суспільства.

Виклад основного матеріалу. У різних концепціях інформаційне суспільство має відмінний аксіологічний статус, проте предметом нашого аналізу є інші аспекти. Інформаційне суспільство - це не лише предмет наукового дискурсу, воно є реальністю, від якої не можна абстрагуватися і яка вже значною мірою трансформує суспільні запити і детермінує розвиток суспільства. І навіть поверховий аналіз тенденцій його розвитку засвідчує, що найближчим часом кардинальних змін тут не відбудеться. Інформаційне суспільство – попри наше ставлення до цього феномену – уже є реальністю, яку не можна не враховувати ні в практичній, ні в прогностичній діяльності, і з якою варто навчитися координувати наші прагнення. Щороку 17 травня світ відзначає День інформаційного суспільства. Можна проігнорувати цю дату і не відзначати її, проте не можна проігнорувати інформаційне суспільство як данність. А тому необхідним є аналіз функціонування різних сфер суспільного життя крізь призму наявних реалій.

Суспільство й держава є системами, а кожна система має на меті самозбереження через самовідтворення. Ретельний аналіз численних потреб суспільства і держави засвідчує, що їх можна поділити, в основному, на дві групи. До першої входять так звані матричні потреби, що покликані сприяти відтворенню наявної системи; доволі часто таке відтворення є консервацією теперішнього стану. Другу групу становлять перспективні потреби, спрямовані на вдосконалення системи та її підсистем, включно із соціальними інститутами, соціальними групами й окремими особистостями. Ці групи потреб вкрай рідко перебувають у стані гармонійного взаємодоповнення чи синергійної взаємодії.

До перспективних потреб належить ідеал універсальної гармонійно розвинутої високоосвіченої людини. До матричних – потреба держави у наявності доволі незначної кількості освічених людей, здатних здійснювати управлінські функції на різних рівнях влади. У кожному суспільстві завжди були, є зараз і ще деякий час зберігатимуться непривабливі види професійної діяльності, які не потребують високоосвічених гармонійно розвинених виконавців, а тому за наявності таких матричних потреб була і ще буде певний час зберігатися тенденція до стримування розвитку частини членів суспільства.

Генеza освіти як соціального інституту відбувається ще в добу первісності, формування ж системи освіти – значно пізніше, на етапі інституалізації держави як форми політичної організації суспільства, що для свого функціонування потребувала певної кількості освічених людей. Система освіти – сфера діяльності професіоналів – формується у складних зв'язках взаємообумовленої детермінації із третім суспільним поділом праці. Він відбувся у період формування держав, сутність його полягала у відокремленні розумової праці від інших видів діяльності. Можна, за аналогією із К. Ясперсом, – "абсолютна і відносна доісторія" [5, с. 50-70] – говорити про абсолютний і відносний третій суспільний поділ праці. За сучасними даними це вперше відбулося в Шумері на початку IV тисячоліття до н.е. (абсолютний), проте у переважній більшості народів на той час розумова праця, як і раніше, лишалася вплетеною у фізичну; у них не було ні суспільних потреб, ні, через недостатню продуктивність праці, реальних можливостей для активізації цих процесів.

На рівні розвинутої первісності відбувається певна спеціалізація праці: шамани, відуни тощо, найчастіше, звільнялися від інших видів діяльності за звичаями, що склалися в конкретному суспільстві (племені) і через страх перед тими людьми. Та це не дає ще підстав говорити про поділ праці. І лише згодом, через кілька століть (Давній Єгипет) чи тисячоліть (Еллада), з початком процесів державотворення у різних народів доволі активно відбувається відокремлення розумової діяльності і третій суспільний поділ праці. Відтоді система освіти, зміст і характер освітніх процесів обумовлювалися державними і суспільними потребами. Певним винятком тут постає доба Античності з її загальним високим освітнім рівнем усіх громадян.

Антична культура мала здобутки, які й до сьогодні визнаються вагомими. До них належить афінська система освіти, яка була спрямована на втілення єдності чотирьох засад: розумового, фізичного, морального і мусікійного (художнього, естетичного) виховання.

Загальний високий освітній рівень мешканців Афін став підмурівком і субстратом для розвитку науки, яка тривалий час розвивалася як синкретичне філософське знання. Антична філософія і наука, стверджує Є. Ушаков, були пов'язані з раціонально споглядальним пізнавальним і культурним проектом. "Ідеал істини розумівся як відповідність людини Космосу, його досконалому світопорядкові. Досягнення істини мало б привести до гармонії. У соціально-політичному плані зразком такої форми життя постало маленьке демократичне місто-держава. У пізній Античності ідеалом стало здобуття *внутрішньої рівноваги* людини. Раціональний проект античної культури був наділений *етичним* (потребою соціальної практики, самовиховання) і *естетичним* (спогляданні краси) зарядом" [4, с. 508].

Підвалини європейської традиційної системи освіти були закладені в Середньовіччі; тоді ж, з появою університетів, відбувається ускладнення структури системи освіти. "Середньовічна культура – це спрямованість до божественного, до вищого. Культурна ідея Середньовіччя вибудовувалася в теоцентричній перспективі. Тому наука й усі інші сфери людського життя були підпорядковані релігійним цілям" [4, с. 508]. У добу Відродження розпочинається диференціація наукового, насамперед, природничого, знання. "Ренесанс – це ідея досконалості, саморозкриття життєвих форм, якого досягають на шляхах художньо-естетичної творчості. Істина і прекрасне, пізнання й мистецтво прагнули тоді до єдиного цілого" [4, с. 508]. Наступні століття диференціація наукового знання посилилася настільки, що науковці, представники різних галузей однієї науки, можуть не розуміти сутності діяльності своїх колег. Водночас у сучасній науці спостерігаються і протилежні процеси – інтеграція, що супроводжується не лише взаємодією різних наук, а й появою міждисциплінарних галузей наукового знання.

Диференціація наук справила суттєвий вплив на функціонування системи освіти. Викладання стало предметним. "Навчальний предмет – це логічно оброблений науковий матеріал"[3,15]. Крім того, цей матеріал є адаптованим відповідно до вікових особливостей тих, хто навчається. Від реформ Яна Амоса Коменського (1592-1670 р.р.) викладання навчальних предметів набуло класно-урочного характеру. Сьогодні існує чимало критичних зауважень щодо такого підходу в організації навчального процесу, оскільки він ігнорує індивідуальні відмінності, особисті зацікавлення учнів; спрямований на уніфікацію яскравих особистостей тощо. Сам реформатор розглядав цю систему як один із засобів гуманізації освіти, мета якої, на його думку, полягає у вдосконаленні людини через всезагальне виховання у дусі толерантності й гуманізму. Ян Амос Коменський був першим, хто застосував принцип системності – один із визначальних принципів буття – до організації шкільного життя, запропонувавши суспільству проект цілісної шкільної системи.

Предметно-класно-урочний характер організації навчального-виховного процесу потребував педагогів нової формації, призначення яких полягало у викладанні навчальних предметів, які мають таку ж назву, що і певні науки, проте шкільні навчальні предмети, скажімо, "фізика" чи "математика", недостатньою мірою корелюються із науками, що мають таку ж назву. Пропедевтичними назвати ці навчальні курси теж не можна, оскільки пропедевтика передбачає наступне поглиблене вивчення науки чи розділу певної науки. Ці педагоги мали виконувати (і виконують) подвійну функцію: знайомити своїх учнів із основами науки в межах наявної парадигми, а у частини учнів закласти підвалини для знайомства із власне наукою, що мало продовжитися на наступних етапах навчання як поглиблене вивчення цих предметів, а для найбільш підготовлених – заняття власне наукою. Роль учителя при цьому стає край відповідальною, оскільки, найчастіше, навчальні предмети і, відповідно, науки, сприймаються учнями крізь призму особистості вчителя. Зазначені чинники висувають специфічні вимоги щодо підготовки педагогів і їхньої подальшої роботи. Проблематичним стає тлумачення професійної підготовленості.

У сучасній педагогіці і психології готовність до педагогічної діяльності розглядається як сукупність професійно зумовлених вимог [3, с. 226], як "цілісна інтегрована якість особистості, що характеризує її емоційно-когнітивну та вибіркову прогнозуючу мобілізаційність у момент включення в діяльність певної спрямованості. Готовність виникає внаслідок досвіду людини, який ґрунтується на формуванні позитивного ставлення до діяльності, усвідомленні мотивів і потреб у неї, об'єктивації її предмета і способів взаємодії з ним" [3, с. 227]. За останні 100 років термін навчання майбутніх педагогів збільшився майже удвічі, оскільки значно складнішим

виявився світ, у якому доводиться жити і працювати, значно складнішою, ніж то традиційно вважалося, виявилася "людина як предмет виховання" (К. Ушинський) і як природно-соціально-духовна істота.

Професійна і фахова компетентність педагога тривалий час вважалися тотожними. Учитель, як і лікар, набувши статусу хорошого фахівця, залишався ним упродовж свого життя. Так, професор Вільчур, герой роману польського письменника Т.Доленги-Мостовича, попри амнезію, все ж пригадує професійні навички і надає якісну допомогу хворим, тобто, робить це на високому фаховому рівні. Кваліфікований учитель – предметник був спроможним якісно виконувати свою роботу протягом тривалого часу, якщо на заваді не ставали сторонні чинники (соціальна деградація тощо). У наш час хороший учитель – предметник, за винятком викладача мови, статус хорошого предметника має не набувати, а здобувати впродовж усієї професійної діяльності.

Протягом попередніх епох призначення системи освіти полягало в тому, щоб задовольнити численні різноманітні запити держави й суспільства, тому вона стала внутрішньо диференційованою і набула складної структури. У сучасній системі освіти можна виокремити такі основні підсистеми: дошкільна, 2 – 3 ступенева середня (шкільна), диференційована спеціальна, яка може поєднуватися із середньою, кількарівнева вища. Хороша структурованість надає стабільності системі освіти, а разом з тим інерційності й консерватизму. Зрушення в системі освіти відбувалися – за винятком переломних епох, наукових революцій тощо – поступово, тому цей складний механізм встигав протягом певного часу трансформуватися і пристосуватися до нових умов і задовольняти нові запити. Суспільство ж ставило доволі чіткі вимоги щодо критеріїв з підготовки фахівців.

Парадоксальність сьогоденної ситуації полягає в тому, що в жодній освітній галузі таких критеріїв нема і їх неможливо сформулювати, оскільки за 5-7 років, що ідуть на підготовку фахівця у ВНЗ, в інформаційному суспільстві і світі відбудуться значні зміни, характер яких передбачити неможливо. "Тут слід запитати, чи це взагалі правильна постановка проблеми: що щось, чого ще не існує, має плануватися й створюватися" [2, с. 141]. Випускники вишу мають бути конкурентоспроможними на сучасному ринку праці і лишатись затребуваними протягом кількох десятків років. Однією з найприкметніших ознак сучасного педагога має стати перманентна готовність до невідомого і невідомості. Тому в сучасному світі однією із засад освітньої галузі є безперервність освіти.

Саме так можна, набувши, зберігати професійну компетентність, яка включає в себе володіння матеріалом, розвиненість, ерудицію, інформованість, начитаність тощо [3, с. 231]. Вагомою складовою професійної компетентності є фахова компетентність – досконале знання свого предмета і методики його викладання, історії і сучасності науки (виду мистецтва), репрезентованих цим предметом. І тут у педагогів можуть виникати проблеми, оскільки сучасна наука, як і в давні часи, у Шумері і Єгипті чи у еллінів-піфагорійців, набуває езотеричного характеру.

Поєднання академічної науки і вищої освіти за зразком середньовічних університетів не зможе остаточно розв'язати цю колізію, оскільки середньовічна наука спиралася на засади, закладені ще в добу Античності, коли вчені-філософи розпочали вивчати світ з інтуїтивного відчуття його синкретичної єдності. Зазначимо, що на той час це могло відбуватися не на раціональному рівні, – для цього бракувало фактологічного матеріалу, – а виключно на інтуїтивному рівні, як геніальний здогад чи прозріння. Тогочасна наука була синкретичною, єдиною наукою про світ і людину, і протягом тривалого часу лишалася такою.

Висновки. За останні 2 – 2,5 століття система освіти стала єдиною сферою суспільного життя, яка безпосередньо стосується долі кожної людини, яку не можна проігнорувати і від якої не можна ізольоватися. Стан системи освіти детермінується рівнем і характером розвитку суспільства, наявними у нього перспективними і матричними потребами. Водночас, суспільство багато в чому визначається власною системою освіти. Без усвідомлення такої взаємозалежності суспільство приречене на регрес. Для окремої людини на початку її життя усі ці складні багатовекторні і багаторівневі суспільні процеси персоніфікуються в незначній кількості професіоналів – шкільних вчителів, які відіграють роль медіаторів між дитиною, її світом і

"великим світом" з його духовним і матеріальним виробництвом. Роль викладачів навчальних закладів інших рівнів полягає в реалізації розпочатих процесів на іншій якісній основі. Затребуваність педагога з боку суспільства ще не є свідченням його професійної реалізованості, якщо вона не буде підсилена затребуваністю педагога з боку учнів, передумовою чого є формування в учнів стійкої потреби в навчанні й пізнанні. Визначальною постаттю тут – і за наявності сучасних інформаційних технологій – буде педагог, який здатний навчити інших і готовий учитися сам. Лише за умови доволі високої питомої ваги таких педагогів у освітньому середовищі система освіти успішно виконуватиме свої соціальні функції в сучасному світі.

"Соціокультурний контекст науки присутній у науковому пізнанні як об'ємний резервуар смислів, як неоглядна сукупність уявлень, інтуїцій, ідей. Соціокультурні смисли концентруються в особливих категоріях, які часто називають світоглядними, або культурними, *універсаліями*. Вони відтворюють сам дух епохи, її цілісний інтелектуально-емоційний клімат" [4, с. 487]. Душею культури називають філософію, тому роль філософії в сучасному світі і системі освіти дещо змінюється. Вона, як і раніше, виробляє смисли і осмислює світ. Крім того, лише вона спроможна об'єднати розрізнені фрагменти знань і світів, бо Універсум поділений на об'єкти досліджень лише в межах конкретних наук. Реальний світ був і є цілісним. Маємо визнати слушним зауваження М. Култаєвої: у розвинених суспільствах філософії ніколи не буває забагато [1]. Метанаука майбутнього має прийти до усвідомлення єдності світу і його осягнення як цілісності. Та для того, щоб це сталося, зміни мають починатися з освітнього простору, з формування генерації педагогів, які будуть спроможними працювати у навчальних закладах динамічного (дисипативного) світу інформаційного суспільства.

Література

1. Гадамер Г. – Г. Про планування майбутнього /Г. – Г. Гадамер. Істина і метод [у 2 т.]. – К. : Юніверс, 2000. Т 2: Герменевтика. – 478с.
2. Култаєва М. Філософія: життя після смерті. Німецький погляд на постболонські реалії / М. Култаєва / Філософська думка. – 2011. – № 2. – с. 70-85.
3. Педагогіка вищої школи: Навч. Посібник / З.Н. Курлянд, Р.І. Хмельюк, А.В. Семенова та ін.; За ред. З.Н. Курлянд. – К. : Знання, 2007. – 495с.
4. Ушаков Е.В. Введение в философию и методологию науки: Учебник / Е.В. Ушаков. – М. : Изд-во "Экзамен", 2005. – 528 с.
5. Ясперс К. Смысл и назначение истории / К. Ясперс. – М. : Политиздат, 1991. – 528 с.

Л. В. Колесникова

ПРОБЛЕМА ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ ПЕДАГОГА В СОЦИОКУЛЬТУРНЫХ РЕАЛИЯХ ИНФОРМАЦИОННОГО ОБЩЕСТВА

Резюме

Образование во все времена своего существования удовлетворяло запросы общества. Оно готовило подрастающие поколения к жизни в конкретном обществе, а также к деятельности в чётко определённых параметрах.

В жизни современного общества увеличивается роль информации и знаний. В наше время в мире объём информации ежегодно увеличивается в два раза. Это изменяет требования к подготовке педагогов и их работе. Высшие учебные заведения должны готовить специалистов, которые будут осуществлять учебный процесс в детских садах, школах и других учебных заведениях в ближайшие 30 – 40 лет. Выпускники же должны быть готовыми работать в системе образования информационного общества, и именно они будут учить, возвращая к предстоящей профессиональной деятельности, следующие поколения работников образования.

Ключевые слова: профессиональная компетентность, специальная (предметная) компетентность, информационное общество, наука, самообразование, система образования.

L. V. Kolesnikova

TEACHER'S PROFESSIONAL COMPETENCE PROBLEM IN THE INFORMATION SOCIETY SOCIOCULTURAL REALITIES

Summary

In all the historical periods education satisfied the society requirements. The education system trained the younger generations to living in the certain society and to activity in firmly fixed conditions.

The role of information and knowledge is growing in modern society. Nowadays in the world

the volume of information increases in two times every year. All this leads to changes in teaching training and work. Higher educational establishments must prepare specialists, who will carry out educational process in kindergartens, schools and other educational establishments next 30 - 40 years. Graduates must be ready to work in the educational system of the information society.

Key words: professional competence, subject competence, information society, science, self education, education system.

УДК 378

А. П. Юнак

МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ СКЛАДОВИХ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

У статті розглянуто проблеми здоров'язбереження та сучасний стан здоров'язбережувальних технологій у майбутніх фахівців фізичного виховання. Розроблено та апробовано методику безпечної організації проведення уроку фізичного виховання, дозування та контролю навантаження.

Ключові слова: здоров'язбережувальні технології, фізична культура, дозування навантаження, травматизм, контроль навантаження, експериментальна методика.

Постановка проблеми. Здоров'я – одна з головних умов, що визначають повноцінний розвиток дитини. Чи не найгостріша проблема сьогодення – стійка тенденція до погіршення здоров'я дітей і молоді. Загальновідомий той факт, що за час перебування дитини в школі вона втрачає щонайменше третину свого здоров'я [9].

Основою збереження здоров'я дитини є рухова активність, що здійснюється в системі фізичного виховання школи. Одним із основних завдань фізичного виховання є розвиток рухових здібностей, і вирішення цього завдання необхідно здійснювати, починаючи з молодшого шкільного віку. Низький рівень розвитку фізичних здібностей дітей негативно впливає на формування опорно-рухової, серцево-судинної та дихальної систем [1].

Сучасні умови розвитку суспільства потребують пошуку нових оптимальних освітніх вимірів удосконалення методів і змісту освіти відповідно до Державної програми "Освіта. Україна ХХІ століття" та вимогами Болонської конвенції [2]. В цьому контексті на першу позицію виходить поняття здоров'язбереження

Аналіз останніх досліджень і публікацій. На сьогоднішній день безпека на заняттях фізичною культурою є важливим питанням процесу збереження та зміцнення здоров'я школярів в шкільній системі фізичного виховання. Це у свою чергу потребує відповідної професійної підготовки вчителя фізичної культури; наявності в нього знань, умінь та навичок здоров'язбережувальних технологій, як структурного елементу педагогічних технологій; створення організаційно-методичних умов удосконалення професійної готовності вчителя до професійної діяльності (В.І. Курилова (1995 р.), Є.Н. Приступа (1999 р.), М.О. Носко (2005 р.), І.О. Калініченко (2010 р.), О.О. Єжова (2011 р.), О.В. Бріжатиий (2012 р.), І.А. Бріжата (2011 р.).

Підготовка педагогічних кадрів для системи фізичного виховання в сучасних умовах характеризується низкою протиріч та істотних недоліків, а саме: між вимогами інформаційного суспільства до професійної підготовки майбутніх учителів фізичної культури та їх кваліфікацією відповідно до освітньо-кваліфікаційного рівня; процесами демократизації та гуманізації педагогічної науки і практики щодо забезпечення відповідної фізкультурної освіти та їх відображенням у професійній підготовці майбутніх учителів фізичної культури; потребами педагогічної науки і практики в урахуванні зарубіжного досвіду професійної підготовки майбутніх учителів фізичної культури й недостатнім їх осмисленням і узагальненням у вітчизняній педагогічній науці; масовістю підготовки майбутніх учителів фізичної культури та цільовим підходом до їх професійної підготовки; обсягом наукової інформації, отриманої за допомогою сучасних інформаційних і комунікаційних технологій, зокрема мережі Інтернет, і умовами для її застосування в навчально-виховному процесі вищого навчального закладу [3, с. 8].

Таким чином, проаналізувавши результати досліджень різних авторів, можна виділити